

Időtlen életbölcsességek

A 98 éves Erzsébet
nővel beszélgettünk

„Nem engem kell dicsőíteni,
csak olyat ábrázoljon, ami a jó Atyát magasztalja.”

Édesanyja Jánosné, sokan Erzsébetnek, Földesnének
legidősebb leánya: 98 éves; kőből anyja már nagymama, nagy unokája, tizenegy
dédunokája és egy félunokája van. Nemrég olvashattuk már egy vele készített
interjú lapunkban. Ez alkalommal egy másik munkatársunk is felkereste őt, és
reméljük, a nőnek szintén úgy való majd, hogy nem hiába...

Ezen az esküvői kőben a fűtő
ezek a kismacska kőingek - bűn a főnyelvet bal alsó sarkába Erzsébet -, a
szememre hűzték, miközben játszottak, ugyanis a műteremben sok volt az egész.
Azon a másik kőben unokáimmal és dedunokáimmal vagyok a kilencvennyolcadik
születésnapomon, mindkettőt Irénnek hívják. A harmadikon pedig a párommal félálom,
aki akkor még csak kilencven éves.

Soha nem vesztedünk. Persze
volt olyan, amikor az uram azt mondta: Ágy, én meg azt mondtam: Ágy, de soha
nem hűztük-vontuk, hogy kinek legyen igaza. A kőből anyunk nevelésében is jó
meggyeztünk, nem volt baj. Az egyik azt sem bírta, hogy rákiáltunk, nemhogy
megverjük. A másik meg makacs volt. Édesanyja egykor azt mondta „szok”,
máskor meg „keves”, azután meg „hideg”, majd „meleg”. Azt mondtam apának „Majd
elmondom!” és egy kis pöccelt vágtam. Egy hónapig kellett használni - elég volt!
Nem tetszett neki a pöccelt!

Volt, hogy tőltünk a libát
szőlővel, de se libát, se csirkét nem vágunk. Nyáron meg a gyümölcsöt nagyon
szeretjük, a fűtő is. A párom a juhászt kedvelte, de csak akkor ette, amikor
bejött a hideg: ősszel, mert már nem volt elég. Ha eljött a jó idő, jöttek a
legyek is, akkor semmi húst nem evett.

Enni most is azt jó, amit rég
jó volt. Amikor jóllaktunk, kőből kánál darált diót ettünk desszertként. Most, ha
nem kell, félretolom. Nagyon szeretem a savanyú káposztát, krumplit.
Legkedvesebb étel a saláta, amikor megterem, minden nap eszem nyersen vagy
levesként egy kis tejföllel. Nem kell hozzá hús, elég egy darabka kenyér. Rég
meg befőtteket tettem el, a párom megitta a levet, én pedig megettem a
gyümölcsöt.

ettől, hanem csak reggel, délután, este, nem pedig éjszaka-vissza. A fejfejjé a gyomorból ered, és nekem ilyen fejfejjé som nem volt soha. Sokan mondják: "Jaj, de fáj a fejem! Jaj a gyomrom!" Ha a gyomor valamit nem szeret, vagy én szeretek nagyon valamit, és abból sokat eszek, akkor van a baj. Meg hogy mi a magas vérnyomás? Nem régóta tudom! A korral jár. Nagyon sósat soha nem ettem, ma sem eszem meg, szótlanul hozzá az ételt, magam sózom. A párom sem szeretette soha a sósat - kilencvenöt éves vagyok.

Soha nem tudtam haragudni, pedig egyszer megvert a szomszédasszonyom, máskor meg rettentő csínytet káromkodott. Csak annyit mondtam: Ilonka, maga ilyen csínytet tud káromkodni?! Ő megfordult, bement, majd egy évig azt figyelte, valahol mondom-e, hogy ezt és ezt mondta. Nagyon vigyáztam, senkire semmi rosszat nem beszéljek. Ha kérdeztek is, semmit nem szóltam.

Hogy mi a hosszú élet titka? Csak az tudja, aki adja. Nem károm; sokat nem tártam vele. Azt mondtam: Uram, legyen meg a te akaratod, te tudod, az biztos jár lesz nekem is! Ő tudja, hogyan élünk, vigyázunk-e vagy tálhajtjuk magunkat. Isten gondviselését sokszor megéltam. Voltam té-fuszban, nagy fejfejjéban, de a koponyalékelést nem hagytam - nem dinnye az -, inkább borogatást károm.

Nagy élmény volt számomra megtapasztalni Erzsébetet, aki kiváló szellemi frissességét, vidámságát. Bár csak mindannyian hasonló állapotban élünk meg az idős kort!

Á

Csak a Lélek